

ת"פ 42991/05/15 - מדינת ישראל נגד זאב אליאס

בית משפט השלום בראשון לציון

15 פברואר 2016

ת"פ 42991-05-15 מדינת ישראל נ' אליאס

ת"פ 43001-05-15

לפני כבוד השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
זאב אליאס

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חן כהן

הנאשם וב"כ עו"ד הגר אמר

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של אימים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**).

בקליפת האגוז יצוין כי על פי האמור בכתב האישום וממצאי הכרעת הדין, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והגב' זהבה כהן (להלן: **"המתלוננת"**) גרושים. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד מר משה מלול (להלן: **"הקב"ט"**) כקב"ט בקופת חולים כללית ברחוב הרצל 30 בראשון לציון (להלן: **"המקום"**).

בתאריך 18.05.15 בסמוך לשעה 11:15, הגיע הנאשם אל המקום במטרה להחזיק את גרושתו על תצהיר למזונות. המתלוננת סירבה לחתום על התצהיר ונכנסה לחדרה. בתגובה החל הנאשם לצעוק ולהשתולל במקום.

בנסיבות הללו הגיע למקום הקב"ט, אשר מסר לנאשם כי המתלוננת אינה מוכנה לחתום. בתגובה צעק הנאשם על הקב"ט: "אני אחכה לה למטה, תגיד לה שאני אראה לה מה זה, אני אשחט אותה". הקב"ט ליווה את הנאשם החוצה והנאשם אמר פעם נוספת "תגיד לה שאני אראה לה מה זה, אני אשחט אותה".

טיעוני הצדדים לעונש בתמצית

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את חומרת מעשיו של הנאשם, וטען כי מדובר באירוע חמור, במהלכו איים הנאשם, פעמיים, בפני קב"ט קופת החולים בה עובדת גרושתו, כי ישחט אותה. לדבריו, מדובר באיומים ברף חומרה עליון, אשר הושמעו באוזני איש ביטחון אשר היה אמון, באותה העת, על שלומה וביטחונה של המתלוננת במקום עבודתה. האיומים הושמעו על רקע סכסוך גירושין ארוך שנים בין הנאשם למתלוננת, וחוסר שביעות רצונו של הנאשם מסירובה של המתלוננת לחתום על מסמכים הקשורים למזונות הילדים, ומשכך אין המדובר באמירה בעלמא.

ב"כ המאשימה הצביע על הפגיעה של הנאשם בערכים החברתיים המוגנים, ובהם, מניעת הפחדה והקנטה ושמירת השלווה וחופש הפעולה של הפרט, וטען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן אינה מבוטלת כלל ועיקר.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם הגיע למקום עבודתה של גרושתו כשהוא עצבני, טעון ונסער, תוך שהוא עובר בין החדרים בבניין וצועק "איפה זהבה". כשפגש לבסוף בגרושתו, והיא סירבה לחתום לו על המסמכים בערה בו חמתו. בנסיבות הללו משהתבקש לעזוב את המקום, איים על הקב"ט כי ישחט את גרושתו. לדבריו, הנאשם היה המבצע הבלעדי של העבירה, הייתה לו שליטה מלאה על הנעשה והוא יכול היה לחדול מביצועה אלא שהנאשם לא רק שלא חדל ממעשיו אלא השמיע את איומיו פעמיים בטרם עזב את המקום.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בטיעונו הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות כנגד בנות זוג, האחת משנת 2003 בגין עבירה של תקיפת בת זוג והאחרונה משנת 2010, בגינה הורשע במספר עבירות איומים שכוונו כלפי גרושתו.

לשיטת המאשימה, בנסיבות בהן שב הנאשם ומאיים בפגיעה בגרושתו, הרי שאין מדובר במעידה חד-פעמית על רקע סיטואציה נקודתית. ההפך הוא הנכון, עסקינן בנאשם שאינו מפנים את החומרה והפסול שבשימוש באלימות כדרך לפתרון סכסוכים, שכן, עונשים קודמים שהטילו עליו בתי המשפט השונים לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות נוספות מאותו הסוג.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבות ביצועה נע בין מאסר קצר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים מאחורי סורג ובריח לצד ענישה נלווית.

מכל המקובץ, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל למשך מספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות ולצידו ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם, מנגד, טענה כי ניתן להסתפק בעניינו של הנאשם בענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי.

בטיעוניה, ביקשה להפנות את הזרקור לנסיבותיו האישיות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירה. בהקשר זה הדגישה את מצבו הכלכלי הקשה, ופירטה כי הנאשם עבד משך 5 שנים בחברת "הנסון" עד אשר פוטר מעבודתו ביום 26.10.14. ב"כ הנאשם הדגישה כי חרף העובדה כי מאז פיטוריו של הנאשם הוא אינו מצליח להשתלב בחזרה במעגל העבודה, מתמיד הוא בתשלום המזונות לגרושתו וילדיו מדי חודש בחודשו.

עוד טענה ב"כ הנאשם כי יש להתחשב בעובדה כי הנאשם והמתלוננת גרושים מזה כ-20 שנה. לדבריה, לאחר גירושיה נישאה גרושתו של הנאשם לאדם חרדי, וכיום היא וילדיהם המשותפים מנהלים אורח חיים חרדי, אשר הוביל לניתוק מוחלט של הקשר בין הנאשם לילדיו, אשר מצדם מסרבים להיפגש עמו ולנהל עמו קשר של אב וילד. עוד הדגישה כי הוריו של הנאשם נפטרו, ולמעט אחיו ודודתו, הוא נעדר מעגלי תמיכה בחייו.

אשר לעברו הפלילי של הנאשם, טענה ב"כ הנאשם כי הרשעתו של הנאשם משנת 2003 התיישנה זה מכבר, הרשעתו האחרונה הינה משנת 2010, בגין עבירה משנת 2008, משכך לשיטת ההגנה, עברו של הנאשם, הגם שקיים, אינו מכביד כלל ועיקר, וככלל ניתן לומר כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי שניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי. בהקשר זה הוסיפה ב"כ הנאשם כי מאז הרשעתו האחרונה של הנאשם בשנת 2010 ועד למעצרו של הנאשם בתיק דנן לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים, כמו כן לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים מאז האירוע הנדון. ב"כ הנאשם הדגישה כי בגין האירוע נשוא כתב האישום היה הנאשם עצור מאחורי סורג ובריש משך כ-3 שבועות, בהמשך שוחרר בתנאי מעצר בית והרחקה מהעיר ראשון לציון, תנאים עליהם הוא שומר באדיקות עד היום, וביקשה כי גם נתונים אלו יילקחו בחשבון בעת גזירת דינו.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טענה ב"כ הנאשם כי יש לראות בעובדה כי הנאשם איים על צד ג', הוא הקב"ט, ולא על גרושתו, כנסיבה מקלה. עוד טענה כי העבירות בוצעו מתוך סערת רגשות ותחושות אכזבה ותסכול וללא כל תכנון מוקדם.

ב"כ הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבות ביצועה נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות.

בנסיבות הללו, עתרה ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של המתחם לו טענה בדמות מאסר על תנאי ולצדו התחייבות. לחילופין, עתרה כי במידה ויוטל על הנאשם מאסר בפועל, ניתן יהיה להסתפק, כתקופת מאסר, בימי מעצרו.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. בדברו האחרון ציין כי מצבו הנפשי והכלכלי קשה ביותר, בין היתר בעטיים של התנאים המגבילים הקפדניים בהם מצוי מזה תקופה ממושכת, וביקש את התחשבות ורחמי בית המשפט.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, ובהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

במקרה דנן, הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע עבירת האיומים בה הורשע הנאשם הינו ההגנה על שלום הציבור ועל הזכות לשלוות נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

עבירת האיומים הינה עבירה חמורה, בהיותה ביטוי מילולי לאלימות המשליטה טרור על מושאה. בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאת דברי האיומים מן הכוח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה.

עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (פורסם בנבו, 16.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט מפני מעשה הפחדה והקנטה שלא כדין".

יפים לענין זה גם הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון מפי כב' השופטת בייניש ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן הינה מוחשית וממשית, הגם שאינה עולה כלל ועיקר כדי רף חומרה עליון.

כעולה מכתב האישום וממצאי הכרעת הדין, הנאשם איים פעמיים בפני קב"ט קופת החולים כי ישחט את גרושתו, אשר עובדת במקום. אין חולק כי מדובר באיום בוטה וממשי, יחד עם זאת, יש להתחשב בעובדה כי האמירות לא הושמעו באוזני הקורבן אלא באוזני צד ג' וכי האמירות נאמרו בלהט הדברים ומתוך סערת רגשות שאפפה את הנאשם על רקע

סירובה של המתלוננת לשתף עימו פעולה.

מקובלת עליי, בעניין זה, טענת ההגנה ולפיה יש לראות שיקול לקולא בכך שמדובר באיום שתוכנו מופנה כלפי אחר, ולא הושמע באוזני מושא האיום, קרי, האדם שהדברים כונו אליו, ובעניינינו גרושתו של הנאשם.

שהרי לא הרי איום ישיר על אדם שיפגעו בו או באדם הקרוב לו, כהרי איום שיפגעו באדם אחר, שאינו קרוב לו, הגם אם מוכר לו. סבורני כי הפגיעה בשלוותו של המאויים (ששמע את האיום) אינה זהה בשני המקרים.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובהן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה -

כאמור בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת גרושים מזה תקופה ארוכה. לבקשת רשויות המס נדרש הנאשם להחתים את המתלוננת על תצהיר הקשור לתשלום מזונות, ומשכך הגיע למקום עבודתה על מנת לעשות כן. משסירבה המתלוננת לחתום על המסמך בטרם תיוועץ בעורך דינה, איבד הנאשם את עשתונותיו, היה נסער, החל לצעוק, ובהמשך השמיע האיומים באוזני הקב"ט שביקש ממנו לעזוב את המקום.

בנסיבות הללו עולה כי מדובר במעשים שבוצעו ללא כל תכנון מוקדם ובמצב של מצוקה אליה נקלע הנאשם. אמירות שנאמרו בעידנא דריתחא ובאימפולסיביות, ותגובה שהועצמה, ככל הנראה, על רקע מורכבות הקשר הטעון בין הנאשם לבין גרושתו וילדיהם.

אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה, הרי שלא נתקשה לתאר את הפחד והבהלה שאחזו במתלוננת, ששמעה בדיעבד על האיום שהשמיע הנאשם, כמו גם את הבהלה שאחזה ביתר העובדים במקום, לרבות הקב"ט, אשר היו עדים למחזה הלא שגרתי.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת האיומים בה הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות המילולית שפשתה בחברה הישראלית ובתפקיד בית המשפט, בהעברת מסר חד וברור, באמצעות השתת עונשים חמורים על מי שבחר בפתרון סכסוכים בדרך של השמעת איומים ופגיעה קשה בשלוות חייו ונפשו של אחר.

בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו מעלה כי בעבירת איומים המבוצעת באמצעות צד שלישי, הוא קולט האיום, השיתו בתי המשפט על ערכאותיהם השונות, עונשים מגוונים, החל בענישה צופה פני עתיד וכלה בעונשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

בקליפת האגוז ניתן לומר, כי העונשים שנגזרים מתחשבים מחד בחומרת העבירות, בטיב המעשים, משכם ונסיבות ביצועם, לרבות הקשר והזיקה שבין קולט האיומים לנשוא האיום. כמו כן נלקחים בחשבון עברו של הנאשם, מסוכנותו, הליכים טיפוליים שעבר, אופק שיקומי וקבלת אחריות לביצוע העבירות.

מדיניות הענישה הנהוגת בעבירה זו נלמדת מפסקי הדין הבאים:

עמוד 5

1. רע"פ 4719/13 **צוקרן נ' מד"י** (7.12.13): בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בבית משפט השלום לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של איזמים. הנאשם הורשע בכך שנפגש עם אחיו של מעסיקו לשעבר, המתין במקום למעסיקו לשעבר ומשהאחרון בושש לבוא עזב את המקום. בהמשך התקשר לאדם עמו נפגש ואיים עליו כי יפגע באחיו, מעסיקו לשעבר.
2. עפ"ג 30868-08-13 **חג'אג' נ' מד"י** (6.10.14): הנאשם הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בעבירת איזמים. הנאשם איים על מפקד הכלא בו שהה כי אם יידע שחברתו (של הנאשם-ש.ז.) עומדת מאחורי אי הוצאתו לחופשה, הוא ישחט אותה, תוך שסימן תנועה על צווארו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירת האיזמים הינו רחב ונע בין עונש הצופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס של אלפי שקלים. בית המשפט גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-5 חודשי מאסר על תנאי שהופעל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו ובהסכמת הצדדים העמיד את עונש המאסר על 4 חודשים שירוצו בעבודות שירות, וזאת תוך שבית המשפט המחוזי מציין שאין בדבר כדי הבעת דעה לגבי תוקפו של המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד כנגד המערער.
3. ע"פ (מחוזי מרכז) 33444-09-13 **ישראל נ' מד"י** (21.1.14): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איזמים. הנאשם נפגש עם בתו הקטינה מנישואיו למתלוננת, ואיים בפניה כי יגיע למקום עבודתה של גרושתו וישחט אותה. בית המשפט גזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל לצד נישא נלווית. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו והעמיד את עונש המאסר על 5 חודשים לריצוי מאחורי סורג וברית.
4. ת"פ 25356-07-12 **מ"י נ' תם** (24.3.13): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איזמים. הנאשם איים על מזכירה במשרד עו"ד כי יפגע בעורכי דין מהמשרד ובהמשך אף אמר לה כי הוא יודע היכן היא מתגוררת. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-6 חודשי מאסר על תנאי שהופעל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי.
5. ת"פ (רחובות) 17868-08-13 **מד"י נ' פלוני** (18.10.15): הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של איזמים והפרת הוראה חוקית. הנאשם התקשר למכשיר הטלפון הנייד של גרושתו ואיים בפגיעה באביה. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית.
6. ת"פ (חדרה) 61931-11-14 **מד"י נ' בסטוין** (7.1.16): הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת איזמים. הנאשם התקשר למכשיר הטלפון הנייד של אביה של פרודתו ואמר לו שיהרוג את בתו ואת משפחתו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך מספר חודשים והשית על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי לצד התחייבות.

7. ת"פ (כפר סבא) 39366-12-11 **מד"י נ' פלוני** (30.1.14): הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת איומים. במסגרת הליך גירושין שוחח הנאשם עם עובדת סוציאלית ואיים עליה בפגיעה בילדיו. בית המשפט קבע כי מדובר בעבירת איומים ברף התחתון, שבוצעה על רקע המצוקה שחש הנאשם נוכח גירושיו והיחסים הרעועים עם גרושתו, והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי.

8. ת"פ (רמלה) 2246/08 **מד"י נ' יאן** (25.3.09): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים. הנאשם שוחח עם עובדת סוציאלית, אשר ביקרה אותו בכלא מעשיהו, ונשאל לסיבת מעצרו. הנאשם השיב כי "יש לי חוב כספי ואם אין בן אדם, אין חוב". בהמשך אמר הנאשם: "אני לא חייב לעשות את זה ואני יכול לשלוח מישהו אחר שיעשה את זה". ביהמ"ש השית על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי לצד קנס כספי.

9. ת"פ (פ"ת) 30773-02-13 **מד"י נ' מנצור** (9.7.13): הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת איומים כלפי פרודתו. בעקבות וויכוח עם המתלוננת, הובא הנאשם לתחנת המשטרה לצורכי חקירה, שם איים כי יחסל את המתלוננת. במקרה אחר חתך עץ בחצר באמצעות גרזן, עת יצאה המתלוננת מביתה והבחינה בו, אז איים לפגוע בה באמצעות הגרזן. ביהמ"ש השית על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי לצד קנס כספי.

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ולצידו ענישה נלווית לבין 6 חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. השיקול השיקומי הינו בעל משקל, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם.

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; אין ספק כי הטלת עונש קונקרטי בדמות מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, יפגע בנאשם פגיעה קשה כמו גם יפגע בגרושתו וילדיו להם הוא חב במזונות.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; כאמור הנאשם כפר במיוחס לו, הכחיש את המיוחס לו וככלל לאורך כל ההליך הציג גישה קורבנית. יחד עם זאת, העובדה כי הנאשם בחר לנהל הליך הוכחות לא תיזקף לחובתו.

ג. עברו הפלילי של הנאשם; הנאשם בן 50 ולחובתו שתי הרשעות קודמות. מדובר בעבר פלילי ישן כאשר הרשעה אחת התיישנה, בעוד הרשעתו האחרונה משנת 2010 בגין עבירה משנת 2008. כמו כן, מאז האירוע

נשוא כתב האישום לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים, נתון המצדיק התחשבות לקולא.

ד. נסיבותיו האישיות של הנאשם; הוצגו בפני מסמכים המעידים כי הנאשם שמר משך כ-5 שנים על תפקוד תעסוקתי יציב עד אשר פוטר מעבודתו בחודש אוקטובר 2014, ומאז הוא מתקשה להשתלב בשוק העבודה ובצר לו נאלץ להתקיים מדמי אבטלה של הביטוח הלאומי.

הנאשם מדווח כי מצבו התעסוקתי והכלכלי הקשה, לצד הסתבכותו בפלילים בתיק הנוכחי והתנאים המגבילים שהוטלו עליו במשך תקופה כה ארוכה השפיעו על מצבו הנפשי, אשר בעת הנוכחית הינו קשה ביותר.

עוד יש לקחת בחשבון את העובדה כי סכסוך הגירושין בין הנאשם למתלוננת, כמו גם העובדה כי המתלוננת נישאה מחדש ומנהלת אורח חיים חרדי, משליך על יחסיו של הנאשם עם ילדיהם המשותפים. לדברי הנאשם, ילדיו המנהלים גם הם, בעקבות המתלוננת, אורח חיים חרדי, ניתקו עמו כל קשר ומסרבים לראותו.

לכך יש להוסיף את העובדה כי אביו ואמו של הנאשם נפטרו זה מכבר, ובעת הזו אין לנאשם קשר עם איש מבני משפחתו הרחבה ו/או הגרעינית, למעט אחיו ודודתו, אשר תמכו בו במסגרת הליך המעצר בתיק זה. עולה כי הנאשם נעדר מעגלי תמיכה משמעותיים בחייו, והנתונים הקשים והמצערים שפורטו בעניין זה לעיל, מלמדים כי הנאשם מצוי בעת הזו במצוקה קשה, ובאחת מנקודות השפל של חייו.

בנסיבות הללו אין ספק כי לא ניתן להתעלם בגזירת הדין ממצבו הנוכחי הקשה של הנאשם.

עוד לקחתי בחשבון לקולא כי הנאשם הינו בעל דפוסים נורמטיביים, בכללם. התרשמותי הינה כי למרות מעשיו הקשים של הנאשם, אין מדובר במי שבחר לעצמו את האלימות כשגרת חיים, אלא במי שפעל כתוצאה מלחץ וחוסר יכולת להתמודד עם קשיים ומצבים אישיים ומשפחתיים מורכבים הנובעים מגירושיו מהמתלוננת וההשלכות שהיו להם על מישורי חייו השונים, וזאת חרף השנים הארוכות שחלפו מאז גירושיהם.

זאת ועוד לא התרשמתי כי מדובר בנאשם שהינו אלים ומהווה סיכון לגרושתו או למי מטעמה.

עוד תילקח בחשבון העובדה כי הנאשם שהה במעצר של ממש מאחורי סורג ובריח, בגין האירוע נשוא כתב האישום, תקופה של כ-3 שבועות, וכי מאז שחרורו שוהה בתנאים מגבילים. אין ספק כי מעצרו של הנאשם ובהמשך קביעת תנאים מגבילים של ממש, הציבו בפני הנאשם קו גבול ברור ומוחשי והבהירו לו את המחירים אותם נאלץ לשלם בגין התנהלותו הבעייתית.

באיוון בין מכלול השיקולים השונים סבורני כי במקרה זה ראוי לגזור על הנאשם עונש המצוי בחלקו התחתון של המתחם בדמות ענישה הצופה פני עתיד, וזאת מבלי להתעלם מהסלידה נוכח מעשיו של הנאשם והצורך בהוקעתם, וכי די יהיה בגזירת עונש זה על מנת להשיג את תכלית הענישה במקרה דנן ולהציב בפני הנאשם קו גבול ברור ומוחשי.

בנסיבות הללו מאסר על תנאי שיושת על הנאשם ירחף כחרב מתהפכת מעל ראשו לבל ישוב ויבצע עבירות נוספות.

אשר על כן ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.
 - ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלשהי מסוג עוון, לרבות איומים.
 - ג. קנס כספי בסך 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.
הקנס יקוזז מתוך כספי הפיקדון בתיק מ"ת 43001-05-15, בסך 750 ₪, והיתרה תופקד על-ידי הנאשם עד לא יאוחר מיום 1.3.2016.
 - ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, אשר תעמוד בתוקפה למשך שנתיים מהיום, שלא לעבור עבירת אלימות מכל מין וסוג שהוא, לרבות איומים.
לא תיחתם ההתחייבות ייאסר הנאשם למשך 25 יום.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.**

ניתן והודע היום ו' אדר א' תשע"ו, 15/02/2016 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיאיליןאלון